

sen ikke er saa stor, at man af den Grund bør paalægge Øen det Savn, som det vil være at miste denne juridiske Embedsmand.

Justitsministeren (Rytter): Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen sagde, at vi ved Udgiftsberegningen kun har taget Hensyn til Forskellen mellem Dommerlønninger i 1ste og 2den Klasse. Selvfølgelig, for der er jo allerede en Fuldmægtig, og en Fuldmægtig bliver der ved at være; i den Henseende sker der ikke noget. Derfor forstaar jeg stadig ikke det ærede Medlem. Det ærede Medlem kom nu med den Udtalelse, at det var farligt at lægge Vægt paa, hvad Embedsmændene havde at bestille, for der var maaske flere Embeder, man ud fra den Betragtning kunde tænke paa at nedlægge. Ja, det er rigtigt, men saa vil jeg rigtignok bede det ærede Medlem om at oplyse mig om Tilfælde, hvor en Embedsmand har lige saa lidt at bestille som denne Dommer paa Ærø, for saa skal der ikke fra min Side mangle Tilslutning til den Tanke at nedlægge vedkommende Embede.

Axel Møller: Jeg maa overfor den højtærede Justitsminister give det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen Ret i, at det virkelig er diminutive Besparelser, der bliver Tale om her. Fra alle Sider er man dog enig om, at en Fuldmægtig i det mindste skal man lade Øen beholde, og Forskellen mellem Lønningen til en Fuldmægtig og til en Dommer er virkelig, i hvert Fald naar Fuldmægtigen bliver statsansat, saa ringe, at naar man tager de øvrige Ulemper og Omkostningerne ved Dommerens Rejser til og fra Ærø med i Betragtning, maa man efter min Mening give det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen fuldkommen Ret i, at Besparelserne bliver saa smaa, at Hensynet til dem ingenlunde kan motivere, at man nedlægger Retskredsen. Og Hensynet til det ringe Arbejde kan heller ikke anføres, i det Øjeblik man gaar til at lade Dommeren i Stedet for en Fuldmægtig udføre de Forretninger, der skal udføres; en juridisk uddannet Mand skal man dog i hvert Tilfælde have derovre.

A. C. D. Petersen: Den højtærede Minister fastholder altsaa, at Besparelsen ved Nedleggelsen af Dommerembedet paa Ærø er 5 900 Kr. Jeg skal ikke yderligere uddybe denne Debat, men vil blot sige til den højtærede Minister: Hvis det viser sig i Praksis, at denne Besparelse ikke indvindes, vil

Ministeren saa være med til, at man atter ansætter en Dommer paa Ærø?

Ordføreren (Pürschel): Jeg kan nu ikke se rettere, end at det alle Dage maa være et godt Argument for at nedlægge et Embede, at dets Indehaver ikke har noget at bestille; det maa dog vist have en vis Vægt.

Med Hensyn til Bestemmelsen angaaende Sagføreren's Enebekræftelse af Underskrifter vil jeg gerne gentage, at det principielle Skridt i Retning af Ligestilling er taget ved Tinglysningsloven. Man vilde i Praksis ganske fjerne det, der var naaet ved Tinglysningsloven, hvis man nu med Hensyn til Panteobligationer stillede Sagføreren ringere, thi alle Panteobligationer praktisk talt indeholder den Bestemmelse, som det ærede Medlem Hr. Axel Møller saa stærkt fremhævede; den findes i alle Panteobligationer, og derfor burde man, hvis man vilde have gjort Modstand mod dette, have gjort det, den Gang Tinglysningsloven forelaa til Behandling, og ikke paa nærværende Tidspunkt.

A. C. D. Petersen: Min Partifælle, den ærede Ordfører Hr. Pürschel udtalte, at det maatte være et væsentligt Moment i Bedømmelsen af, hvorvidt man kan undvære en Embedsmand, om hans Arbejde er stort eller lille. Det skal jeg ikke bestride, men jeg vil paastaa, at vi mange Steder har Embedsmænd siddende, som ikke kan undværes, til Trods for at deres Arbejde, deres virkelige Arbejde, er meget ringe, og jeg vil spørge, om det ærede Medlem Hr. Pürschel ikke ogsaa kender saadanne Tilfælde, hvor der sidder en Embedsmand og man nødvendigvis maa have ham siddende, uden at hans daglige Arbejde i Virkeligheden er ret stort.

Axel Møller: Den ærede Ordfører Hr. Pürschel fremhævede, at man skulde have gjort Indsigelse, den Gang Tinglysningsloven var til Behandling, imod den urimelige Regel, at een Sagførers Medunderskrift som Vitterlighedsvidne skulde veje op mod *Notarius publicus'* eller to hvilte som helst andre Menneskers. Maa jeg dertil sige, at jeg meget beklager, at Tinglysningsloven blev vedtaget her i Folketinget saa godt som uden Realitetsbehandling. Den virkelige Realitetsbehandling fandt kun Sted i Landstinget, og derved slutte man her i Folketinget omtrent ubeset en Mængde Bestemmelser, som jeg mener, Folketinget